

دریافت مقاله: ۱۴۰۳/۱۱/۱۰

فصلنامه مطالعات زبان، ادبیات و گفتمان راهبردی

پذیرش مقاله: ۱۴۰۴/۰۲/۱۰

دوره چهارم، شماره ۱، بهار ۱۴۰۴

ص ص ۱۳۳ - ۱۷۲

روند و چالش های آموزش زبان انگلیسی نظامی

روح اله ملکی^۱

چکیده

تسلط به زبان انگلیسی به یکی از ارکان اصلی عملیات نظامی مدرن تبدیل شده است و امکان ارتباط مؤثر، تقویت همکاری بین المللی و افزایش موفقیت عملیاتی در مأموریت های چند ملیتی را فراهم می کند. این مقاله به بررسی چشم انداز در حال تحول آموزش زبان انگلیسی نظامی می پردازد و بر روند کنونی، چالش های پایدار و نقش حیاتی مهارت های زبانی در ارتقای قابلیت همکاری و توانش فرهنگی تمرکز دارد. با استناد به مطالعات موردی از ناتو، ارتش ایالات متحده و نیروی دفاعی استرالیا، این پژوهش برنامه های موفق را مورد توجه قرار داده و در عین حال شکاف های موجود در تخصیص منابع، دسترسی و ادغام آموزش زبان تخصصی نظامی را شناسایی می کند. یافته های کلیدی نشان می دهند که علی رغم پیشرفت های فناوری و

مدرس گروه زبان انگلیسی، دانشکده علو انسانی، دانشگاه بین المللی امام خمینی^۱

maleki33@gmail.com

چارچوب‌های استاندارد شده مانند STANAG ۶۰۰۱ ناتو که به بهبود آموزش زبان کمک کرده‌اند، همچنان نابرابری‌هایی در سطح مهارت زبانی و آگاهی فرهنگی به‌ویژه در میان کارکنان غیرانگلیسی زبان و افراد دارای رتبه‌های پایین‌تر وجود دارد. این مقاله با ارائه پیشنهادهایی برای پژوهش‌ها و اقدامات آینده به پایان می‌رسد و بر نیاز به برنامه‌های درسی مناسب، راه‌حل‌های یادگیری الکترونیکی مقیاس‌پذیر و تمرکز بیشتر بر پیوند بین زبان و توانش فرهنگی تأکید می‌کند. با پرداختن به این چالش‌ها، آموزش زبان انگلیسی نظامی می‌تواند کارکنان را برای پیچیدگی‌های عملیات چند ملیتی در قرن بیست و یکم بهتر آماده کند و در نهایت به تقویت امنیت جهانی و روابط دیپلماتیک کمک نماید.

واژگان کلیدی: زبان انگلیسی نظامی، آموزش زبان، عملیات چند ملیتی، توانش فرهنگی،

STANAG ۶۰۰۱، یادگیری الکترونیکی

۱. مقدمه

در دنیای جهانی سازی‌شده‌ی امروزی، زبان انگلیسی به عنوان زبان میانجی ظاهر شده و نقش محوری در بخش‌های مختلف از جمله نظامی ایفا می‌کند. توانایی برقراری ارتباط مؤثر به زبان انگلیسی برای کارکنان نظامی نه تنها برای موفقیت عملیاتی، بلکه برای تقویت همکاری و درک بین‌المللی نیز حیاتی است (سیگل و همکاران^۱، ۲۰۲۴). این مقاله با هدف بررسی روند و چالش‌های کنونی در آموزش زبان انگلیسی نظامی، یک مرور جامع بر تحولات اخیر و موانع موجود در این حوزه ارائه می‌دهد. با بررسی این جنبه‌ها، ما به دنبال برجسته‌سازی اهمیت بهبود مستمر و نوآوری در آموزش زبان نظامی برای پاسخگویی به نیازهای متغیر عملیات

¹ Siegel et al.

نظامی جهانی هستیم. آموزش زبان انگلیسی نظامی طی سال های اخیر تحولات چشمگیری را تجربه کرده است؛ تحولاتی که ناشی از پیشرفت های فناوری، تغییر در راهبرد های نظامی و اهمیت روزافزون همکاری های نظامی چندملیتی بوده اند. با این حال، چالش های متعددی همچنان پابرجا هستند؛ از مشکلات مربوط به مهارت های زبانی گرفته تا محدودیت های منابع و موانع انگیزشی. درک این روند و چالش ها برای توسعه ی برنامه های آموزشی زبان مؤثر که بتوانند مهارت های ارتباطی کارکنان نظامی را بهبود بخشند و به موفقیت کلی مأموریت های نظامی کمک کنند، ضروری است. هدف این مقاله بررسی نقش حیاتی زبان در دیپلماسی نظامی و نحوه ی تسهیل روابط میان نیروهای نظامی کشورهای مختلف از طریق مهارت های زبانی است. این مقاله تأثیر مهارت های زبانی بر اثربخشی همکاری های نظامی چند ملیتی را تحلیل می کند و بر تأثیر آن بر بهره وری عملیاتی، ایجاد اعتماد و نتایج دیپلماتیک متمرکز است. از طریق بررسی مطالعات موردی و ادبیات موجود، این مقاله در تلاش است تا درکی عمیق تر از نقش زبان به عنوان ابزاری کاربردی و نمادین در همکاری های بین المللی دفاعی ارائه دهد. علاوه بر این، مقاله به بررسی چالش ها و مزایای استفاده از زبان، به ویژه انگلیسی، به عنوان زبان میانجی در دیپلماسی نظامی می پردازد. حوزه ی این مقاله شامل زمینه های کلیدی زیر است:

مهارت زبانی و کارایی عملیاتی: چگونه مهارت های زبانی، به ویژه زبان انگلیسی و دیگر زبان های رایج در امور نظامی، به تسهیل ارتباطات و تصمیم گیری سریع تر در عملیات نظامی چند ملیتی کمک می کند؟ همچنین این مقاله به بررسی اینکه داشتن و یا نداشتن مهارت زبانی چگونه می تواند باعث تأخیر در عملیات یا موفقیت بیشتر مأموریت ها شود، می پردازد.

توانش فرهنگی و ایجاد اعتماد: چگونه تسلط به زبان با توانش فرهنگی پیوند دارد و می‌تواند به ایجاد اعتماد میان کارکنان نظامی کشورهای مختلف کمک کند؟ این مقاله همچنین به بررسی این نکته می‌پردازد که چگونه یادگیری زبان خارجی می‌تواند روابط فردی را تقویت کند، همکاری در مأموریت‌های حفظ صلح یا تمرینات نظامی مشترک را بهبود بخشد و پایه‌گذار روابط دیپلماتیک بلندمدت شود.

نقش نمادین زبان در دیپلماسی نظامی: فراتر از نقش عملی زبان، این مقاله به اهمیت نمادین آن نیز اشاره می‌کند و بررسی می‌کند که چگونه زبان می‌تواند نمایانگر حسن نیت، تعهد و احترام در دیپلماسی نظامی باشد. این مقاله همچنین به توضیح اینکه چگونه سرمایه‌گذاری در تقویت مهارت‌های زبانی می‌تواند به عنوان یک اقدام دیپلماتیک، روابط با همتایان نظامی خارجی را تقویت کند، می‌پردازد.

تأثیر زبان انگلیسی به عنوان زبان میانجی: این مقاله به تأثیر زبان انگلیسی به عنوان زبان اصلی در همکاری‌های نظامی چند ملیتی می‌پردازد و مزایای عملی آن را تحلیل می‌کند. همچنین خطرات احتمالی سلطه زبان انگلیسی را بررسی می‌کند و ارزیابی می‌کند که این سلطه چگونه ممکن است تأثیراتی بر نتایج دیپلماتیک، به‌ویژه بر شمول کشورهای غیرانگلیسی زبان، داشته باشد

این مقاله همچنین، با استفاده از مطالعات موردی از عملیات نظامی چند ملیتی، مأموریت‌های حفظ صلح و پیمان‌های دفاعی، کاربردهای عملی مهارت‌های زبانی در دیپلماسی نظامی را توضیح می‌دهد. از طریق این مطالعات موردی، مقاله به مقایسه اثربخشی همکاری‌های نظامی در محیط‌هایی می‌پردازد که موانع زبانی وجود دارد و محیط‌هایی که تسلط به زبان به

عنوان یک دارایی کلیدی محسوب می‌شود. این مقاله همچنین به چالش‌ها و موانع زبانی در دیپلماسی نظامی می‌پردازد و پیشنهاداتی برای غلبه بر آن‌ها ارائه می‌دهد. بعلاوه، بر اهمیت آموزش زبان پیش از اعزام و توسعه سیاست‌های زبانی برای بهبود همکاری‌های نظامی چند ملیتی تأکید می‌کند. با تمرکز بر این حوزه‌ها، این مقاله در نظر دارد تا تحلیل جامعی از نقش زبان در تقویت روابط دیپلماتیک و نظامی میان کشورها را ارائه دهد و در عین حال راه‌هایی برای تحقیقات بیشتر پیشنهاد کند.

۲. ادبیات تحقیق

۲.۱. چشم‌انداز تاریخی آموزش زبان انگلیسی نظامی

تاریخ آموزش زبان انگلیسی نظامی به طور عمیق با تکامل همکاری‌های نظامی بین‌المللی، رشد نیروهای قدرت های جهانی و نیاز راهبردی به ارتباط مؤثر در زمینه چندملیتی پیوند خورده است (برگستروم و پویهونم^۱، ۲۰۲۰). از عملیات نظامی دیرباز تا به امروز، نیاز به یک زبان مشترک برای هماهنگ‌سازی عملیات پیچیده در مرزها، توسعه آموزش زبان انگلیسی نظامی را به دنبال داشته است. در ادامه، یک مرور تاریخی از چگونگی تکامل آموزش زبان انگلیسی نظامی آورده شده است:

قبل از قرن بیستم، ارتباطات نظامی عمدتاً محلی بود و هر کشور از زبان بومی خود در عملیات نظامی استفاده می‌کرد. با این حال، ارتباطات فرامرزی محدود بود، زیرا زبان مشترکی برای کارکنان نظامی کشورهای مختلف وجود نداشت. دیپلماسی نظامی معمولاً از طریق مترجمان انجام می‌شد و آموزش رسمی در زبان‌های خارجی برای کارکنان نظامی نادر بود

¹ Bergström & Pöyhönen

(گاس و وارونیس^۱، ۲۰۱۸). آموزش نظامی در این زمان عمدتاً بر انضباط، تاکتیک‌ها و استراتژی در زمینه ارتش ملی تمرکز داشت. مهارت‌های زبانی کمتر مورد توجه قرار می‌گرفت، مگر در موارد خاصی که روابط بین‌الملل یا اتحاد و پیمان‌ها نیاز به دانش پایه‌ای از زبان‌های خارجی داشت.

۲.۱.۲. اوایل قرن بیستم: جنگ‌های جهانی و ظهور زبان انگلیسی نظامی

جنگ جهانی اول و دوم نقطه عطفی در ارتباطات نظامی بودند، زیرا مقیاس و پیچیدگی درگیری‌های جهانی نیاز به اقدام هماهنگ‌تر بین کشورهای مختلف را ایجاد می‌کرد. در این دوره، آموزش زبان نظامی شروع به شکل‌گیری کرد، عمدتاً به دلیل تعداد زیاد اتحاد و پیمان‌های چندملیتی که شکل گرفتند. جنگ جهانی اول (۱۹۱۴-۱۹۱۸): با ظهور اتحادهای بزرگ و چندملیتی، مانند اتحاد سه‌گانه (شامل فرانسه، روسیه و بریتانیا)، نیاز به ارتباط مشترک بوجود آمد. با این حال، هنوز تمرکز اصلی بر استفاده از مترجمان یا افسران چندزبانه در موقعیت‌های کلیدی بود تا آموزش زبان گسترده برای تمام کارکنان نظامی. زبان انگلیسی، به دلیل اهمیت آن در امپراتوری بریتانیا و ایالات متحده، شروع به ظهور به عنوان زبان اصلی برای ارتباطات بین‌المللی کرد.

جنگ جهانی دوم (۱۹۳۹-۱۹۴۵):

تا زمان جنگ جهانی دوم، زبان انگلیسی به‌عنوان زبان میانجی در عملیات نظامی بیشتر مورد توجه قرار گرفته بود، به‌ویژه با افزایش نفوذ جهانی ایالات متحده. ایالات متحده و بریتانیا اتحاد انگلو-آمریکایی را تشکیل دادند و انگلیسی به زبان اصلی در عملیات نظامی مشترک

¹ Gass & Varonis

تبدیل شد. با این حال، اهمیت زبان انگلیسی نظامی در آن زمان به طور جهانی پذیرفته نشده بود و بسیاری از کشورهای غیرانگلیسی‌زبان همچنان از زبان‌های خود استفاده می‌کردند یا به شدت به مترجمان نظامی وابسته بودند.

۲.۱.۳. پس از جنگ جهانی دوم: جنگ سرد و ظهور ناتو

پس از جنگ جهانی دوم، چشم‌انداز ژئوپولیتیکی به شدت تغییر کرد و جنگ سرد آغاز شد. تشکیل سازمان‌های نظامی بین‌المللی، مانند ناتو (سازمان پیمان آتلانتیک شمالی) در سال ۱۹۴۹، نیاز به رویکردی منظم‌تر در آموزش زبان نظامی را به وجود آورد. در فضای جنگ سرد، با تنش‌های دائمی و نیاز به اتحادهای نظامی، اهمیت یک زبان مشترک نظامی برای هماهنگی و ارتباط تقویت شد. ناتو نقش محوری در ترویج آموزش زبان انگلیسی نظامی ایفا کرد (برگستروم و پویهونم، ۲۰۲۰). با توجه به مشارکت ایالات متحده و بریتانیا به عنوان اعضای کلیدی، زبان انگلیسی به طور غیررسمی به زبان مشترک اکثر عملیات ناتو تبدیل شد. با گسترش ناتو، به‌ویژه در دهه‌های ۱۹۷۰ و ۱۹۸۰، تعداد بیشتری از کارکنان نظامی کشورهای غیرانگلیسی‌زبان مجبور به یادگیری زبان انگلیسی شدند. آموزش زبان انگلیسی در بسیاری از کشورهای عضو ناتو به عنوان یک استاندارد تبدیل شد، به‌ویژه برای افسرانی که نیاز به ارتباط با هم‌تایان خود در عملیات نظامی چندملیتی داشتند. در دهه ۱۹۶۰، برنامه‌های آموزش زبان انگلیسی نظامی به طور رسمی در برنامه های آموزشی بسیاری از کشورهای ناتو گنجانده شد. مؤسسات آموزشی مانند مدرسه ناتو در اوپرامرگائو، آلمان، به مرکز مهمی برای آموزش زبان نظامی تبدیل شد. دوره‌های آموزشی اختصاصاً برای زمینه‌های نظامی طراحی شدند و بر

زبان‌های تاکتیکی و راهبردی مورد استفاده در عملیات، لجستیک، فرماندهی و کنترل تمرکز داشتند.

۲.۱.۴. اواخر قرن بیستم: جهانی‌شدن و عملیات چندملیتی

با پایان جنگ سرد، چشم‌انداز جهانی بیشتر به هم پیوسته شد و پیچیدگی عملیات نظامی به رشد خود ادامه داد. دهه ۱۹۹۰ شاهد افزایش مأموریت‌های حفظ صلح، مداخلات بشردوستانه و عملیات مشترک میان کشورهای متعدد بود. این امر نقش زبان انگلیسی را به‌عنوان زبان اصلی عملیات نظامی چندملیتی تثبیت کرد. استفاده فزاینده از زبان انگلیسی به‌عنوان زبان اصلی در عملیات نظامی بین‌المللی نشان‌دهنده گرایش به سمت گسترده‌تر شدن بود (میلر و کروثر^۱، ۲۰۲۰). زبان انگلیسی دیگر صرفاً زبان قدرت‌های آنگلو-آمریکایی نبود، بلکه به‌عنوان زبان عملیاتی مشترک در بسیاری از مناطق پذیرفته شد. تمرینات نظامی مشترک، مانند آن‌هایی که توسط سازمان ملل و دیگر ائتلاف‌های چندملیتی برگزار می‌شد، به شدت به انگلیسی وابسته بودند. پیشرفت‌های فناوریانه در اواخر قرن بیستم، از جمله آموزش بر پایه کامپیوتر و اینترنت، منجر به تغییرات اساسی در آموزش زبان نظامی شد. نیروهای نظامی اکنون می‌توانستند به نرم‌افزارهای یادگیری زبان، کلاس‌های مجازی و مواد آموزشی دسترسی پیدا کنند که به آن‌ها کمک می‌کرد مهارت‌های زبانی خود را به طور مؤثرتری توسعه دهند.

۲.۱.۵. قرن بیست و یکم: عصر دیجیتال و گسترش آموزش زبان انگلیسی نظامی

قرن بیست و یکم همکاری‌های نظامی بین‌المللی بیشتری را به همراه آورد، به‌ویژه در زمینه عملیات ضدتروریسم، امداد رسانی در موقعیت‌های اضطراری و مأموریت‌های حفظ صلح و

¹ Miller & Crowther

چندملیتی. با افزایش تعداد عملیات نظامی چندملیتی، تقاضا برای تسلط به زبان انگلیسی در میان کارکنان نظامی نیز افزایش یافت. در عملیات چندملیتی، از جمله مأموریت‌های ناتو در افغانستان و عراق، بر لزوم برقراری ارتباط بدون‌دردسر با زبان انگلیسی تأکید داشتند. با پیچیده‌تر شدن این عملیات‌ها، تقاضا برای مهارت‌های زبان انگلیسی در میان نه تنها افسران بلکه کارکنان با درجه پایین‌تر، افزایش یافت. بنابراین، آموزش زبان انگلیسی نظامی به‌طور گسترده‌تری در دسترس شمار بیشتری از نیروهای نظامی قرار گرفت. ارتش‌های مدرن به‌طور فزاینده‌ای به این نتیجه رسیده‌اند که توانش زبانی با توانش فرهنگی مرتبط است. آموزش زبان انگلیسی نظامی اکنون معمولاً شامل تمرکز بر آگاهی فرهنگی و ارتباطات مؤثر میان‌فرهنگی است. این رویکرد منعطف، نشان‌دهنده درک این نکته است که آشنایی با زبان‌ها و فرهنگ‌های محلی برای موفقیت در مأموریت‌های حفظ صلح و تثبیت ضروری است. در عصر دیجیتالی، سکوها‌ی یادگیری الکترونیکی و برنامه‌های موبایل به بخشی اساسی از آموزش زبان نظامی تبدیل شده‌اند. با قابلیت دسترسی به دوره‌های زبان به‌صورت دورکاری و به مقیاس گسترده، کارکنان نظامی اکنون می‌توانند در طول دوران حرفه‌ای خود به‌طور مداوم در دوره‌های آموزش زبان شرکت کنند و خود را برای همکاری‌های نظامی بین‌المللی آماده نگه دارند. تاریخ آموزش زبان انگلیسی نظامی، گرایش‌ات ژئوپولیتیکی وسیع‌تر و تغییر ماهیت همکاری‌های نظامی بین‌المللی را منعکس می‌کند. از اتکای اولیه به مترجمان تا ادغام گسترده آموزش زبان انگلیسی در مؤسسات نظامی، زبان انگلیسی به‌عنوان زبان غالب در عملیات چندملیتی ظاهر شده است. با ادامه تکامل عملیات نظامی، نیاز به آموزش مؤثر زبان نه تنها برای موفقیت

عملیاتی بلکه برای تقویت اعتماد، همکاری و روابط دیپلماتیک پایدار در چشم‌انداز جهانی نظامی ضروری خواهد بود.

۲.۲ روش های کنونی در آموزش زبان انگلیسی نظامی

در قرن بیست و یکم، آموزش زبان انگلیسی نظامی به‌طور قابل‌توجهی تکامل یافته تا با نیازهای عملیات نظامی فزاینده پیچیده و چندملیتی سازگار شود (هسو و همکاران^۱، ۲۰۲۴). با افزایش پیمان های نظامی در سطح جهان و نیاز روزافزون به همکاری و ارتباطات بین‌المللی، چندین روش کلیدی در حال شکل‌دهی به وضعیت کنونی آموزش زبان انگلیسی نظامی هستند. این روش ها منعکس‌کننده پیشرفت‌های فناوری و همچنین ماهیت در حال تحول همکاری‌های نظامی بین‌المللی، مأموریت‌های حفظ صلح و دیپلماسی دفاعی هستند.

۲.۲.۱ تأکید بر قابلیت همکاری و همکاری‌های چندملیتی

با توجه به اینکه عملیات نظامی بیش از پیش شامل مأموریت‌های مشترک با چندین کشور و سازمان‌های بین‌المللی مختلف شده‌اند، نیاز به برقراری ارتباط مؤثر با یک زبان مشترک-یعنی انگلیسی-بیشتر از همیشه احساس می‌شود و نقش آن را به‌عنوان زبان میانجی عملیات نظامی، به‌ویژه در پیمان های چندملیتی مانند ناتو، نیروهای حفظ صلح سازمان ملل و ائتلاف‌های ضدتروریسم، تثبیت کرده است. کارکنان نظامی باید بتوانند در طول تمرینات مشترک، عملیات بشردوستانه و مأموریت‌های حفظ صلح به‌سرعت و با کارایی بیشتر ارتباط برقرار کنند. این امر باعث افزایش برنامه‌های آموزشی شده است که هدف آن تضمین تسلط بر زبان انگلیسی در تمام سطوح فرماندهی است. سازمان‌هایی مانند ناتو این تلاش‌ها را بیشتر از طریق

¹ Hsu et al.

چارچوب‌هایی مانند «توافق‌نامه همگون سازی»^۱ استاندارد کرده‌اند. STANAG 6001

سطوح مهارت مورد نیاز در مهارت‌های گفتاری، شنیداری، خوانداری و نوشتاری را برای کارکنان درگیر در عملیات چندملیتی مشخص می‌کند. این استانداردسازی باعث می‌شود که نیروهای نظامی بتوانند به‌طور یکپارچه همکاری کنند، کارایی عملیاتی را افزایش دهند و موفقیت مأموریت‌ها را در محیط‌های متنوع و حساس تضمین کنند.

۲.۲.۲ تمرکز بر مهارت‌های زبانی تاکتیکی و عملیاتی

برخلاف آموزش عمومی زبان انگلیسی، انگلیسی نظامی بسیار تخصصی است و بر مهارت‌های زبانی متناسب با نیازهای منحصربه‌فرد عملیات نظامی تأکید دارد. این آموزش شامل تسلط بر واژگان فنی، اصطلاحات فرماندهی و کنترل، و توانایی برقراری ارتباط مؤثر در محیط‌های پرتنش است. برنامه‌های آموزشی امروزی، واژگان تخصصی مرتبط با عملیات رزمی، لجستیک، شناسایی و برنامه‌ریزی راهبردی را در اولویت قرار می‌دهند تا اطمینان حاصل شود که نیروهای نظامی می‌توانند دستورات را درک کنند، مأموریت‌ها را اجرا نمایند و با هم‌تایان بین‌المللی خود بدون مشکل همکاری کنند. علاوه بر این، روش‌های کنونی در آموزش انگلیسی نظامی روش‌های تعاملی مانند نقش‌آفرینی، تمرینات شبیه‌سازی‌شده و آموزش مبتنی بر سناریو را در بر گرفته‌اند. این روش‌ها به نیروهای نظامی اجازه می‌دهند مهارت‌های ارتباطی خود را در شرایط واقعی تمرین کنند، مانند شبیه‌سازی میدان نبرد یا موقعیت‌های بحرانی که در آن‌ها ارتباط شفاف و دقیق برای موفقیت مأموریت ضروری است.

¹¹ STANAG

۲.۲.۳ ادغام فناوری و آموزش الکترونیکی

ادغام فناوری در آموزش زبان انگلیسی نظامی روش‌های آموزشی را متحول کرده و آن را دسترس‌پذیرتر و انعطاف‌پذیرتر برای نیروهای نظامی در سراسر جهان ساخته است. با ظهور تلفن همراه، سکوهای آنلاین و ابزارهای آموزش الکترونیکی، نیروهای نظامی اکنون می‌توانند بدون توجه به موقعیت مکانی خود، به آموزش زبان دسترسی داشته باشند. این تحول، چالش‌هایی را که نیروهای مستقر در مناطق دورافتاده و بدون امکان آموزش حضوری با آن روبه‌رو هستند، برطرف کرده و آموزش زبان را برای طیف گسترده‌تری از کارکنان نظامی ممکن ساخته است. بسیاری از سازمان‌های نظامی، سکوهای آموزش الکترونیکی مانند آزمایشگاه دیجیتال زبان ارتش ایالات متحده و سیستم آموزش زبان ناتو را به کار گرفته‌اند که امکان یادگیری خودآموز و از راه دور را فراهم می‌کنند و با برنامه‌های فردی کارکنان نظامی سازگار هستند. علاوه بر این، برنامه‌های موبایلی مانند دیو لینگو^۱ و ابزارهای زبان‌آموزی ویژه نیروهای نظامی به دلیل ارائه تمرینات بازی‌محور که یادگیری را جذاب‌تر می‌کنند، محبوبیت یافته‌اند. این برنامه‌ها بر واژگان و سناریوهای مرتبط با محیط نظامی تمرکز دارند. فناوری‌های واقعیت مجازی^۲ و واقعیت افزوده^۳ نیز در خط مقدم آموزش زبان قرار گرفته‌اند و محیط‌های آموزشی تعاملی و فراگیر را ایجاد کرده که عملیات واقعی نظامی را شبیه‌سازی می‌کنند. این ابزارهای پیشرفته به نیروهای نظامی اجازه می‌دهند که مهارت‌های زبانی خود را در شرایط واقعی و

^۱ Duolingo

^۲ VR

^۳ AR

پرتنش تمرین کنند، که این امر آمادگی آن‌ها برای اعزام و اثربخشی عملیاتی‌شان را به میزان قابل توجهی افزایش می‌دهد (گراس و وارونیس^۱، ۲۰۱۸).

۴. ادغام آموزش توانش فرهنگی

روش های کنونی در آموزش زبان نظامی، برقراری ارتباط میان فرهنگی را در اولویت قرار داده‌اند، زیرا آگاهی از زبان‌های محلی، سنت‌ها و آداب و رسوم، از عوامل کلیدی و ضروری در ایجاد اعتماد با ساکنین محلی و موفقیت در مأموریت های حفظ صلح و تثبیت اوضاع محسوب می‌شود. برای پاسخ به این نیاز، برخی از نیروهای نظامی برنامه‌های تعاملی و فراگیر زبانی و فرهنگی را اجرا کرده‌اند که طی آن، نیروهای نظامی مدتی را در کشورهایی که زبان هدف در آن‌ها صحبت می‌شود، سپری می‌کنند. این برنامه‌ها آموزش رسمی زبان را با تجربیات عملی ترکیب می‌کنند و به کارکنان نظامی امکان می‌دهند درک مستقیمی از متغیرهای فرهنگی محیط عملیاتی خود به دست آورند. این امر توانایی آن‌ها را در مدیریت تعاملات میان فرهنگی پیچیده افزایش می‌دهد و به موفقیت مأموریت‌های نظامی کمک می‌کند.

۵. آموزش زبان به درجه داران و واحدهای تخصصی

در گذشته، آموزش زبان نظامی عمدتاً برای افسران و کارکنان رده‌بالا طراحی می‌شد، زیرا آن‌ها به‌عنوان تصمیم‌گیرندگان کلیدی و مسئولان ارتباطات در عملیات چندملیتی در نظر گرفته می‌شدند. اما در دهه‌ی اخیر، تحولی چشمگیر در این زمینه رخ داده و آموزش زبان انگلیسی به نیروهای درجه دار و واحدهای تخصصی نیز گسترش یافته است. این تغییر نشان‌دهنده‌ی افزایش وابستگی به همکاری‌های هماهنگ در بین نیروهای نظامی با رتبه‌ها و

¹ Grass & Varonis

ملیت‌های مختلف در عملیات مدرن است. اکنون کارکنان رده‌پایین‌تر، از جمله نیروهای لجستیکی، تیم‌های پزشکی و پیاده‌نظام، آموزش زبان را فرامی‌گیرند. این رویکرد، به ایجاد نیرویی جامع‌تر و کارآمدتر کمک می‌کند که قادر به برقراری ارتباط و همکاری بدون مشکل در مأموریت‌های چندملیتی است. علاوه بر این، برخی از ارتش‌ها واحدهای تخصصی زبان را تأسیس کرده‌اند که بر آموزش زبان، گویش‌ها و ظرافت‌های فرهنگی مناطق یا مناطق درگیر خاص تمرکز دارند. این واحدها مهارت‌های ارتباطی لازم برای تعامل مؤثر با نیروهای محلی و غیرنظامیان را به نیروهای نظامی آموزش می‌دهند، که موفقیت عملیاتی را افزایش داده و روابط مستحکم‌تری را در میدان نبرد ایجاد می‌کند.

۶. تأکید بر آزمون و گواهی‌نامه‌های زبان

با توجه به نقش فزاینده‌ی زبان انگلیسی در عملیات نظامی، سازمان‌های نظامی توجه بیشتری به آزمون‌های سنجش مهارت زبانی و گواهی‌نامه‌های معتبر معطوف کرده‌اند تا اطمینان حاصل کنند که کارکنان، استانداردهای زبانی لازم برای اعزام را برآورده می‌کنند. به‌عنوان نمونه، ناتو استاندارد STANAG ۶۰۰۱ را تدوین کرده است که سطوح مشخصی از مهارت زبان انگلیسی را برای مشارکت در عملیات بین‌المللی تعیین می‌کند. همچنین، ارتش ایالات متحده از آزمون سنجش مهارت زبان دفاعی^۱ را برای ارزیابی توانش زبانی کارکنان نظامی استفاده می‌کند. علاوه بر آمادگی عملیاتی، مهارت زبانی به یک عامل کلیدی برای پیشرفت شغلی تبدیل شده است. کارکنانی که مهارت بالاتری در زبان انگلیسی دارند، بیشتر برای مأموریت‌های پیشرفته، نقش‌های رهبری در عملیات چندملیتی و پست‌های فرماندهی

^۱ DLPT

راهبردی انتخاب می‌شوند. این تمرکز دوگانه بر آزمون و مشوق‌های شغلی نشان‌دهنده‌ی ارزش راهبردی مهارت‌های زبانی در فضای نظامی مدرن است.

۷. یادگیری مستمر و توسعه‌ی مادام‌العمر زبان

در محیط جهانی‌شده‌ی نظامی امروز، آموزش زبان انگلیسی از مرحله‌ی آموزش اولیه فراتر رفته و به بخشی جدایی‌ناپذیر بصورت حرفه‌ای و مستمر تبدیل شده است. کارکنان نظامی اکنون ملزم به حفظ و ارتقای مهارت‌های زبانی خود در طول دوران خدمت هستند تا بتوانند با نیازهای در حال تغییر عملیات بین‌المللی سازگار شوند. بسیاری از سازمان‌های نظامی برنامه‌های توسعه‌ی مستمر زبان را در سیستم آموزشی خود ادغام کرده‌اند و نیروهای نظامی را به بهبود مداوم مهارت‌های انگلیسی‌شان ترغیب می‌کنند. علاوه بر نیازهای عملیاتی، آموزش زبان به ابزاری حیاتی در دیپلماسی نظامی نیز تبدیل شده است. افسرانی که مهارت‌های زبانی پیشرفته دارند، قادر به گفت‌وگوی مؤثر با همتایان خارجی، مشارکت در مذاکرات دفاعی و ایفای نقش کلیدی در توافقات دوجانبه یا چندجانبه هستند (اسمیت و جانسون، ۲۰۱۹). روش‌های کنونی در آموزش زبان انگلیسی نظامی، بازتابی از ماهیت پویایی عملیات نظامی مدرن هستند؛ روش‌هایی که با افزایش همکاری‌های چندملیتی، پذیرش فناوری‌های پیشرفته، و تمرکز روزافزون بر توانش فرهنگی همراه است. گسترش آموزش زبان به تمامی رده‌ها، ادغام ابزارهای آموزشی نوآورانه، و تأکید بر آگاهی فرهنگی، آینده‌ی آموزش زبان نظامی را شکل می‌دهند. با پیچیده‌تر شدن تعاملات نظامی جهان، آموزش مؤثر زبان همچنان عاملی مهم برای موفقیت در عملیات، تقویت روابط دیپلماتیک، و افزایش همکاری‌های بین‌المللی خواهد بود.

۳. روش‌های کنونی در آموزش زبان انگلیسی نظامی

آموزش زبان انگلیسی نظامی به‌طور قابل‌توجهی تکامل یافته است تا با پیچیدگی‌های فزاینده‌ی عملیات نظامی بین‌المللی، پیشرفت‌های فناوری و نیاز به همکاری بیشتر در محیط‌های چندملیتی همگام شود. با توجه به اینکه نیروهای نظامی بیش‌ازپیش در عملیات مشترک، مأموریت‌های حفظ صلح و دیپلماسی دفاعی در سطح بین‌المللی همکاری می‌کنند، اهمیت زبان انگلیسی به‌عنوان زبان مشترک جهانی افزایش یافته است. در ادامه، روش‌های کلیدی شکل‌دهنده‌ی آموزش زبان انگلیسی نظامی بررسی می‌شود.

۳.۱ گسترش مهارت‌های زبان انگلیسی در تمامی درجات

آموزش زبان انگلیسی نظامی برای پاسخگویی به نیازهای عملیات بین‌المللی پیچیده، پیشرفت‌های فناوری و ضرورت همکاری مؤثرتر در محیط‌های چندملیتی، به میزان قابل‌توجهی توسعه یافته است. با افزایش همکاری نیروهای نظامی از کشورهای مختلف در عملیات‌های مشترک، مأموریت‌های حفظ صلح و دیپلماسی دفاعی، نقش زبان انگلیسی به‌عنوان زبان مشترک جهانی بیش‌ازپیش ثابت شده است. یکی از مهم‌ترین روش‌های کنونی، گسترش مهارت‌های زبان انگلیسی در تمامی درجات است. در گذشته، آموزش زبان عمدتاً برای افسران و نیروهای ارشد که در ارتباطات بین‌المللی و تصمیم‌گیری‌های سطح بالا نقش داشتند، در نظر گرفته می‌شد. با این حال، عملیات نظامی مدرن مستلزم آن است که نیروهای نظامی در همه‌ی درجات، از نیروهای نظامی وظیفه گرفته تا نیروهای تخصصی، تا حدی به زبان انگلیسی مسلط باشند. بسیاری از نیروهای نظامی برای پاسخگویی به این نیاز، برنامه‌های آموزش زبان را گسترش داده‌اند که شامل درجه‌داران و نیروهای نظامی‌وظیفه نیز می‌باشد. این رویکرد، سبب می‌شود که نیروهای مستقر در بخش‌های لجستیک، پزشکی، اطلاعاتی و پیاده‌نظام توانایی

برقراری ارتباط مؤثر در عملیات های مشترک را داشته باشند. این تغییر نشان دهنده ی افزایش آگاهی نسبت به نقش کلیدی مهارت های زبانی در آمادگی کلی نیروهای نظامی است و امکان هماهنگی روان تر میان سطوح مختلف نیروهای نظامی و ملیت های گوناگون را در محیط های چندملیتی فراهم می سازد.

۳.۲ تمرکز بر مهارت های زبانی تاکتیکی و عملیاتی

برخلاف آموزش زبان عمومی، زبان انگلیسی نظامی بر ارتباطات عملی و مهم برای مأموریت ها تأکید دارد و برنامه های آموزشی به طور فزاینده ای متناسب با واژگان، اصطلاحات و سناریوهای خاصی که نیروهای نظامی ممکن است در میدان تجربه کنند، طراحی می شوند. دوره ها اکنون بر مهارت های زبانی خاص نظامی تمرکز دارند، از جمله اصطلاحات تخصصی مرتبط با عملیات رزمی، ساختارهای فرماندهی، لجستیک، اطلاعات و حوزه های فنی، تا اطمینان حاصل شود که نیروهای نظامی می توانند در محیط های پرتنش و با تکاپوی زیاد مانند تمرینات نظامی مشترک، مأموریت های حفظ صلح یا عملیات بشردوستانه به طور مؤثر ارتباط برقرار کنند. برای افزایش آمادگی در شرایط واقعی، بسیاری از برنامه ها از یادگیری مبتنی بر شبیه سازی و تمرینات نقش آفرینی استفاده می کنند و نیروهای نظامی را در سناریوهایی درگیر می سازند که در آن ها باید پاسخ های بین المللی به بحران ها را هماهنگ کنند یا مأموریت های حفظ صلح چندملیتی را مدیریت نمایند. این روش های فراگیر نه تنها مهارت های زبانی را تقویت می کنند، بلکه اعتماد به نفس و توانایی لازم برای مدیریت چالش های پیچیده و حساس ارتباطی در میدان را نیز در افراد پرورش می دهند.

۳.۳ ادغام فناوری و سکوهای آموزش الکترونیکی

عصر دیجیتال آموزش زبان انگلیسی نظامی را متحول کرده و آموزش را از طریق ادغام تلفن های همراه، سکوهای برخط و فناوری های آموزش الکترونیکی، انعطاف پذیرتر و در دسترس تر ساخته است. بسیاری از سازمان های نظامی سیستم های آموزش الکترونیکی را به کار گرفته اند که به نیروها اجازه می دهد دوره های زبان را از راه دور طی کنند و این امکان را فراهم می سازد که نیروهای نظامیبا توجه به برنامه های فشرده و مأموریت های پی در پی خود، با سرعت دلخواه به یادگیری زبان بپردازند.

۳.۴ تأکید بر ارتباطات بین فرهنگی و دیپلماسی

با افزایش مشارکت نیروهای نظامی در عملیات چندملیتی و مأموریت های حفظ صلح، آگاهی فرهنگی و ارتباطات بین فرهنگی به بخش های اساسی آموزش زبان انگلیسی نظامی تبدیل شده اند. مهارت در زبان انگلیسی دیگر به عنوان یک توانایی مستقل در نظر گرفته نمی شود، بلکه بخشی از یک تلاش گسترده تر برای ایجاد روابط دیپلماتیک، جلب اعتماد و عملکرد مؤثر در محیط های فرهنگی متنوع است. برنامه های آموزشی مدرن زبان اکنون شامل مدل هایی در زمینه ارتباطات بین فرهنگی هستند که به نیروهای نظامی آموزش می دهند نه تنها چگونه به زبان انگلیسی صحبت کنند، بلکه چگونه ظرافت های فرهنگی کشورهای مختلف و نیروهای نظامی آن ها را درک کنند. این حساسیت فرهنگی برای ایجاد روابط مثبت و جلوگیری از سوء تفاهم ها در عملیات چندملیتی بسیار حیاتی است. علاوه بر این، افسرانی که مهارت های پیشرفته ای در زبان انگلیسی دارند، اغلب نقش های کلیدی را در نمایندگی از منافع نظامی کشور خود در مذاکرات بین المللی یا دیپلماسی دفاعی ایفا می کنند. در راستای این

هدف، آموزش زبان انگلیسی نظامی به حوزه آموزش زبان دیپلماتیک نیز توسعه یافته است و نیروها را به مهارت های لازم برای هدایت مؤثر تعاملات پیچیده سیاسی و فرهنگی تجهیز می کند.

۳.۵ افزایش استفاده از زبان انگلیسی در ائتلاف های نظامی و عملیات های

مشترک

رشد مداوم سازمان های دفاعی چندملیتی مانند ناتو، نیروهای حافظ صلح سازمان ملل و ائتلاف های منطقه ای مختلف، نیاز به یک زبان مشترک در عملیات نظامی را تشدید کرده و زبان انگلیسی را به عنوان زبان میانجی در بیشتر محیط های نظامی بین المللی تثبیت کرده است. تسلط بر زبان انگلیسی به طور فزاینده ای به عنوان پیش نیاز مشارکت در عملیات مشترک در نظر گرفته می شود و سازمان هایی مانند ناتو استانداردهای مشخصی را برای مهارت زبانی تعیین کرده اند. به عنوان مثال، استاندارد STANAG ۶۰۰۱ ناتو سطوح زبانی را تعیین می کند. این استانداردسازی به ویژه در طول تمرینات نظامی چندملیتی مشهود است، جایی که زبان انگلیسی به طور گسترده برای هماهنگی عملیات مشترک مورد استفاده قرار می گیرد. این تمرینات اهمیت ارتباطات روشن و دقیق را برجسته می سازند و نیروهای نظامی که مهارت بالایی در زبان انگلیسی دارند، آمادگی بهتری برای انجام وظایف خود داشته و در موفقیت کلی مأموریت نقش مؤثرتری ایفا می کنند.

۳.۶ یادگیری مادام العمر زبان و پیشرفت مستمر

آموزش زبان انگلیسی نظامی از یک فرآیند یک‌باره به یک روند مستمر که کل دوران حرفه‌ای نظامیان را در بر می‌گیرد، تغییر یافته است. از آنجا که کارکنان نظامی به مناطق مختلف اعزام شده و در عملیات‌های بین‌المللی متنوعی شرکت می‌کنند، یادگیری مستمر زبان اهمیت فزاینده‌ای یافته است. «بسیاری از سازمان‌های نظامی اکنون پیشرفت حرفه‌ای مستمر را تشویق می‌کنند و از کارکنان می‌خواهند مهارت‌های زبانی خود را همگام با ظهور فناوری‌های جدید، اصطلاحات تخصصی و تغییرات ژئوپلیتیکی بهبود بخشند» (هو، ۲۰۱۹). برای حفظ تسلط زبانی، معمولاً ارزیابی‌های دوره‌ای و دریافت گواهینامه‌های مهارت زبان الزامی است، به ویژه برای کسانی که در عملیات چندملیتی یا مأموریت‌های دیپلماتیک نقش دارند. این اقدامات به حفظ سطح بالای مهارت زبان انگلیسی که برای ارتباط و همکاری مؤثر در محیط‌های پویا و بین‌المللی ضروری است، کمک می‌کند.

۳.۷ استفاده از زبان به عنوان ابزاری برای دیپلماسی نظامی

فراتر از اثربخشی عملیاتی، آموزش زبان انگلیسی اکنون به عنوان یک ابزار حیاتی برای دیپلماسی نظامی شناخته می‌شود. تسلط بر زبان انگلیسی به کارکنان نظامی این امکان را می‌دهد که روابطی مبتنی بر اعتماد و همکاری با نیروهای خارجی برقرار کنند و ارتباطات مستحکمی با متحدان بین‌المللی خود ایجاد نمایند. این امر به ویژه برای موفقیت بلندمدت در مأموریت‌های حفظ صلح، همکاری‌های امنیتی و ابتکارات دفاعی مشترک اهمیت دارد. افسرانی که مهارت بالایی در زبان انگلیسی دارند، اغلب در دیپلماسی دفاعی نقش‌های کلیدی ایفا می‌کنند، از جمله مشارکت در مذاکرات حساس، ارتباط با مقامات خارجی، و نمایندگی منافع

نظامی کشور خود. ارتباطات مؤثر در این زمینه ها نه تنها اتحادها را تقویت می کند، بلکه موفقیت کلی همکاری های نظامی بین المللی را نیز افزایش می دهد.

۳.۸ رویکردهای آموزش ترکیبی

بسیاری از سازمان های نظامی امروزه رویکردهای آموزش ترکیبی را اتخاذ کرده اند که در آن آموزش سنتی در کلاس درس با یادگیری الکترونیکی و روش های تجربی ادغام می شود. این مدل ترکیبی یک محیط ساختاریافته اما انعطاف پذیر برای یادگیری زبان ایجاد می کند که با نیازهای عملیاتی و اولویت های یادگیری متنوعی از نیروهای نظامی سازگار است. برخی از مؤسسات برنامه هایی ارائه می دهند که آموزش حضوری را با مدل های آنلاین ترکیب می کند و به کارکنان این امکان را می دهد که از آموزش رسمی بهره مند شوند و در عین حال از انعطاف پذیری ابزارهای دیجیتال نیز استفاده کنند. علاوه بر این، محیط های یادگیری مشارکتی، مانند بحث های گروهی و تبادل دانش میان هم ردیفان، به طور فزاینده ای در آموزش زبان انگلیسی نظامی گنجانده می شوند. این روش ها نه تنها مهارت های ارتباطی در دنیای واقعی را تقویت می کنند، بلکه فرصت هایی را برای نیروهای نظامی فراهم می آورند تا زبان انگلیسی نظامی را در زمینه های مشارکتی و حل مسئله تمرین کنند، و بدین ترتیب توانایی آن ها را برای بکارگیری مهارت های زبانی در سناریوهای عملیاتی و مأموریت های مهم افزایش می دهند.

۴. مطالعات موردی و نمونه ها: برنامه های موفق آموزش زبان انگلیسی نظامی

برخی از سازمان های نظامی اهمیت حیاتی تسلط به زبان انگلیسی در عملیات چندملیتی را تشخیص داده و برنامه های موفق را برای ارتقای مهارت های زبانی کارکنان خود اجرا کرده اند.

این برنامه‌ها نه تنها برای بهبود کلی مهارت زبانی طراحی شده‌اند، بلکه تمرکز خاصی بر اصطلاحات نظامی و مهارت‌های ارتباطی دارند. اگرچه این ابتکارات موفقیت چشمگیری در بهبود کارایی عملیاتی و روابط دیپلماتیک داشته‌اند، اما همچنان با چالش‌هایی مشخص در زمینه اجرا، پایداری و تداوم و ادغام با عملیات نظامی مواجه هستند.

۵.۱ ابتکارات آموزشی زبان ناتو

ناتو یکی از برجسته‌ترین نمونه‌های ائتلاف نظامی چندملیتی است که برنامه‌های استاندارد آموزش زبان انگلیسی نظامی را در میان کشورهای عضو خود اجرا کرده است. ابتکار آموزشی این سازمان عمدتاً مبتنی بر توافق‌نامه استانداردسازی STANAG 6001 است که سطوح مورد نیاز مهارت در زبان انگلیسی برای کارکنان نظامی کشورهای عضو ناتو را تعیین می‌کند. این استاندارد، توانش و توانایی زبانی مشخصی را برای مشارکت مؤثر در عملیات چندملیتی، از جمله مهارت در گفتار، شنیدار، خواندن و نوشتن مشخص می‌کند.

۵.۲ موفقیت برنامه

رویکرد ناتو در ارتقای همکاری و هماهنگی بین کشورهای عضو بسیار مؤثر بوده است. طبق گزارشی در سال ۲۰۲۰ از سوی آژانس ارتباطات و اطلاعات ناتو، آموزش زبان نقش مستقیمی در بهبود همکاری در جریان رزمایش‌های مشترک نظامی، عملیات حفظ صلح و امدادرسانی در بلایا داشته است. به عنوان مثال، در عملیات تحت رهبری ناتو در افغانستان، نیروهای نظامی کشورهای مختلف توانستند به دلیل استفاده از استانداردهای مشترک زبانی STANAG ۶۰۰۱ ارتباط مؤثرتری برقرار کنند که این امر هماهنگی در عملیات حساس را تسهیل کرد.

با این حال، اجرای این برنامه های آموزشی بدون چالش نبوده است. یکی از مسائل کلیدی، نابرابری در سطوح مهارت زبانی میان نیروهای نظامی کشورهای مختلف است.

در حالی که برخی از کشورهای عضو ناتو، مانند ایالات متحده و بریتانیا، از دیرباز دارای سطوح بالایی از مهارت زبان انگلیسی بوده اند، دیگر کشورها—به ویژه کشورهای غیرانگلیسی زبان عضو—برای رسیدن به این استانداردها با چالش هایی مواجه بوده اند. بر اساس یک نظرسنجی در سال ۲۰۱۸ از نیروهای ناتو، بسیاری از نیروهای غیرانگلیسی زبان، به ویژه از کشورهای اروپای شرقی و غربی، در دستیابی به سطح مهارتی مورد نیاز با مشکل روبه رو بودند (برگستروم و پویهونن، ۲۰۲۰) علاوه بر این، تکیه بر روش های آموزشی آنلاین و خودآموز در برخی موارد به نتایج ناهماهنگ منجر شده است، چرا که نیروهای نظامی با انگیزه پایین تر یا دسترسی محدود به فناوری ممکن است از روند یادگیری عقب بمانند.

جدول ۱: درصد تطبیق مهارت های زبانی کارکنان با استاندارد

درصد تطبیق			
کشور	مهارت های زبانی کارکنان با استاندارد STANAG ۶۰۰۱	نوع آموزش	چالش ها
ایالات متحده	۹۵٪	ترکیبی (برخط و حضوری)	کارکنان بانگیزه بالا، زیرساخت منحصربفرد
لهستان	۶۵٪	دوره های داخلی به همراه ابزارآلات برخط	کمبود منابع، تغییرات محلی
رومانی	۷۰٪	حضور به همراه کلاس های برخط	محدودیت دسترسی به اساتید واجد شرایط و مجرب
ترکیه	۶۰٪	آموزش های الکترونیک و کارگاه های فشرده	محدودیت دسترسی به وسایل دیجیتالی
		زبان انگلیسی	در مناطق دورافتاده

۲. برنامه های آموزش زبان انگلیسی ارتش ایالات متحده

ارتش ایالات متحده نیز چندین برنامه موفق در حوزه آموزش زبان با هدف ارتقای مهارت انگلیسی به ویژه برای کارکنان نظامی غیرانگلیسی زبان و کسانی که در عملیات چندملیتی حفظ صلح و مبارزه با تروریسم مشارکت دارند، طراحی و اجرا کرده است، «مؤسسه زبان دفاعی» مستقر در مونتري، کالیفرنیا، از زمان تأسیس در سال ۱۹۴۱، یکی از مراکز برجسته آموزش زبان انگلیسی برای نیروهای نظامی ایالات متحده و کارکنان نظامی خارجی بوده است. این مؤسسه دوره های متعددی در زمینه زبان ارائه می دهد، از جمله دوره های تخصصی زبان انگلیسی برای ارتباطات نظامی که شامل اصطلاحات نظامی، پروتکل های فرماندهی و واژگان عملیاتی می شود.

موفقیت برنامه: «مؤسسه زبان دفاعی» به ویژه در آموزش نیروهای نظامی کشورهایی که در ائتلاف های تحت رهبری ایالات متحده مشارکت دارند، بسیار موفق عمل کرده است. به عنوان مثال، مربیان نظامی ایالات متحده کارکنان کشورهای مختلف عضو ناتو را از طریق برنامه های آموزش زبانی که بر کاربرد عملی زبان در عملیات نظامی تمرکز دارند، آموزش داده اند. این آموزش ها نقش مؤثری در بهبود توانمندی ارتش ایالات متحده برای همکاری مؤثر با متحدانش در مأموریت هایی مانند جنگ های عراق و افغانستان ایفا کرده اند؛ مأموریت هایی که در آنها ارتباط شفاف برای موفقیت عملیاتی حیاتی است.

چالش های برنامه: با وجود اینکه «مؤسسه زبان دفاعی» به عنوان یکی از بهترین مراکز آموزش زبان نظامی در جهان شناخته می شود، این برنامه با چالش هایی نیز روبه روست. یکی از موانع اصلی، افزایش تقاضا برای آموزش زبان است که گاه فراتر از ظرفیت این مؤسسه رفته

است. در سال ۲۰۲۱، «مؤسسه زبان دفاعی» از وجود صف انتظار برای ثبت‌نام دانشجویان خارجی خبر داد، به‌طوری که بسیاری از افسران نظامی بین‌المللی تا شش ماه در انتظار پذیرش بودند (هو، ۲۰۱۹). افزون بر این، هرچند «مؤسسه زبان دفاعی» بر آموزش زبان انگلیسی در سطح بالا برای افسران تمرکز دارد، اما توجه کمتری به ارائه پشتیبانی زبانی برای نیروهای رده‌پایین‌تر دارد، کسانی که ممکن است در میدان نبرد با چالش‌های عملی زبان مواجه شوند.

جدول ۲: چالش‌های برنامه آموزش زبان نظامی

برنامه آموزش	میزان موفقیت	حوزه مورد تمرکز	چالش‌ها
مؤسسه زبان دفاعی	۸۵٪ برای دانشجویان بین‌المللی	انگلیسی تخصصی نظامی، توانش فرهنگی	مشکل ظرفیت، مدت زمان طولانی صف انتظار برای دانشجویان خارجی
	۹۰٪ مهارت در برقراری ارتباط پایه	انگلیسی پایه، مهارت خوانداری،	تمرکز عمده بر مهارت‌های اولیه و پایه،
	ارتش ایالات متحده	مهارت نوشتاری	بی توجهی به
	(زبان انگلیسی)	به زبان انگلیسی	واژگان پیشرفته

برقراری ارتباط	سطوح متناقض
متغیر	چندملیتی،
برنامه های	مهارتی بین
آموزش ناتو	دانشجویان با
بر اساس ملیت	زبان تاکتیکی
ملیت های	ملیت های
	متفاوت

۳. برنامه آموزش زبان نیروی دفاعی استرالیا

نیروی دفاعی استرالیا نمونه‌ای موفق از یک برنامه آموزش زبان نظامی محسوب می‌شود که تمرکز آن بر آموزش زبان برای کارکنان غیرانگلیسی‌زبان و همچنین شرکای بین‌المللی است. نیروی دفاعی استرالیا برنامه‌های خود را به‌گونه‌ای طراحی کرده که هم مهارت‌های عمومی زبان و هم نیازهای خاص ارتباطی نظامی را پوشش دهد. مرکز زبان و فرهنگ نیروی دفاعی استرالیا پشتیبانی زبانی گسترده‌ای برای نیروهایی که در مأموریت‌های حفظ صلح یا عملیات بین‌المللی دیگر مستقر می‌شوند، فراهم می‌کند.

برنامه‌های نیروی دفاعی استرالیا در بهبود مهارت‌های ارتباطی انگلیسی، به‌ویژه برای نیروهای حفظ صلح مستقر در منطقه آسیا-اقیانوسیه و خاورمیانه موفق عمل کرده‌اند. مرکز زبان و فرهنگ نیروی دفاعی استرالیا مدل‌های تخصصی‌ای برای افسران و نیروهای نظامی طراحی کرده که هم مسائل زبانی و هم فرهنگی را دربر می‌گیرد. برای مثال، نیروی دفاعی

استرالیا در مأموریت در تی مور شرقی، ارتباط مؤثر بین نیروهای حفظ صلح استرالیایی و نیروهای محلی ضروری بود و آموزش زبان نقش مهمی در کاهش سوء تفاهم‌ها ایفا کرد.

با این حال، برنامه آموزش زبان نیروی دفاعی استرالیا با چالش‌هایی نیز مواجه است؛ از جمله عدم تطبیق سریع مواد آموزشی با نیازهای متغیر مأموریت‌ها. آموزش زبان و فرهنگ اغلب با تأخیر به‌روزرسانی می‌شود، به‌ویژه هنگام مواجهه با سناریوهای ژئوپولیتیکی جدید در مناطقی که درگیری تازه ای رخ می‌دهد. افزون بر این، مطابق با مطالعه‌ای که در سال ۲۰۲۱ صورت گرفت، برخی نیروهای نظامی در گنجانیدن آموزش زبان در برنامه‌های فشرده‌ی روزمره خود دچار مشکل هستند، که این امر گاه به ایجاد شکاف‌هایی در مهارت زبانی آنان منجر می‌شود (گاس و وارونیس، ۲۰۱۸).

جدول ۳: برنامه آموزش زبان نیروهای دفاعی استرالیا

برنامه	تمرکز برنامه	میزان موفقیت و تکامل	چالش‌ها
برنامه آموزش زبان و فرهنگ نیروی دفاعی استرالیا	برقراری ارتباط به زبان انگلیسی نظامی، توانش فرهنگی	۸۰٪ موفقیت تکامل	زمانبندی، سازگاری و تطابق برنامه
برنامه آموزش حفظ صلح	برقراری ارتباط بین فرهنگی،	۷۵٪ کسب مهارت در عملیات‌های میدانی	خستگی از فرآیند یادگیری، عدم مشارکت

این مطالعات موردی نشان می‌دهند که برنامه‌های آموزش زبان انگلیسی نظامی، زمانی که به‌درستی اجرا شوند، می‌توانند به‌طور چشمگیری کارایی عملیاتی را افزایش دهند، همکاری در عملیات چندملیتی را بهبود بخشند و از تلاش‌های دیپلماتیک حمایت کنند. با این حال، این مطالعات همچنین بر چندین چالش کلیدی تأکید دارند؛ از جمله تفاوت‌های سطح مهارت زبان، محدودیت منابع، و نیاز به روش‌های آموزشی به‌روز و متناسب با ماهیت پویای عملیات نظامی امروزی. موفقیت این برنامه‌ها در نهایت به توانایی در غلبه بر این چالش‌ها و ادغام آموزش زبان به‌عنوان بخشی جدایی‌ناپذیر از آمادگی نظامی در بسترهای چندملیتی وابسته است.

۷. بحث و نتیجه‌گیری

نتیجه‌گیری

روش های فعلی در آموزش زبان انگلیسی نظامی نشان‌دهنده رویکردی پویا و چندوجهی است که به نیازهای عملیات نظامی چندملیتی مدرن پاسخ می‌دهد. با افزایش همکاری نیروهای نظامی در مأموریت‌های مشترک، حفظ صلح و دیپلماسی دفاعی، تسلط بر زبان انگلیسی به یک سنگ بنای همکاری مؤثر تبدیل شده است. روند گسترش تسلط به زبان انگلیسی در تمامی رده‌ها، یکپارچه‌سازی فناوری و یادگیری الکترونیکی، تأکید بر ارتباطات میان‌فرهنگی و توسعه مستمر زبان، همگی از ارکان اصلی آماده‌سازی کارکنان نظامی برای موفقیت در چشم‌انداز دفاعی جهانی و وابسته به یکدیگر هستند. با ادامه تکامل عملیات نظامی،

روش‌ها و استراتژی‌های آموزش زبان انگلیسی نظامی نیز تغییر خواهند کرد تا اطمینان حاصل شود که ارتباطات همچنان به‌عنوان یک دارایی راهبردی در همکاری‌های نظامی بین‌المللی باقی بماند.

آموزش زبان انگلیسی نظامی با چالش‌های قابل توجهی مواجه است، به‌ویژه در زمینه تخصیص منابع، دسترسی و ادغام شیوه‌های مؤثر تدریس. یکی از موانع قابل توجه، عدم یکپارچگی آموزش زبان در مؤسسات نظامی مختلف است. با وجود اهمیت جهانی زبان انگلیسی به‌عنوان زبان مشترک عملیات‌های نظامی، هیچ استاندارد جهانی برای آموزش زبان در نیروهای مسلح وجود ندارد. این فقدان استانداردسازی، به‌ویژه در کشورهای غیرانگلیسی‌زبان، اغلب منجر به تفاوت‌هایی در کیفیت آموزش ارائه شده به کارکنان نظامی می‌شود. تحقیقات برگستروم و پوهنن (۲۰۲۰) نشان می‌دهد که بسیاری از نیروهای نظامی کوچک‌تر یا غیر عضو ناتو فاقد منابع و زیرساخت‌های لازم برای ارائه آموزش زبان با کیفیت بالا هستند، که این موضوع موجب ایجاد نقص در توانایی‌های آن‌ها در عملیات چندملیتی می‌شود. علاوه بر این، در برخی کشورها، آموزش زبان انگلیسی هنوز به‌عنوان یک مهارت ثانویه در نظر گرفته می‌شود، نه به‌عنوان یک بخش اساسی از آمادگی نظامی. این نگرش نسبت به آموزش زبان که با عدم تامین و پشتیبانی کافی مالی و فرصت‌های توسعه حرفه‌ای مدرسان همراه می‌باشد، منجر به تفاوت در سطوح تسلط زبانی در میان نیروهای نظامی شده و پتانسیل همکاری مؤثر چندملیتی را کاهش می‌دهد. مسئله‌ی حیاتی دیگری که وجود دارد، شکاف بین یادگیری زبان و نیازهای عملیاتی کارکنان نظامی است. برنامه‌های آموزشی زبان سنتی معمولاً بیشتر بر یادگیری زبان عمومی تمرکز دارند تا زبان خاص نظامی، که این امر موجب می‌شود نیروهای نظامی به‌طور

مناسب برای مقابله با واژگان خاص و چالش های ارتباطی که ممکن است در محیط های جنگی یا عملیات حفظ صلح با آن مواجه شوند، آماده نباشند. همان طور که هاو (۲۰۱۹) اشاره می کند، آموزش زبان در ارتش باید فراتر از مبانی دستور زبان و واژگان باشد و شامل اصطلاحات تخصصی مرتبط با عملیات تاکتیکی، لجستیک و ساختار فرماندهی شود. با این حال، بسیاری از برنامه ها هنوز در ارائه آموزش کافی در این زمینه ها ناکام مانده اند. علاوه بر این، در بافت و موقعیت های نظامی، توانایی برقراری ارتباط سریع و مؤثر در شرایط تحت فشار مورد نیاز است، چالشی که محیط های کلاسی سنتی معمولاً نمی توانند به طور کافی برای آن زبان آموزان را آماده سازند. در حالی که برخی از موسسات نظامی شروع به ادغام آموزش مبتنی بر شبیه سازی و تمرین های فراگیر برای رفع این مشکلات کرده اند، این روش ها پرهزینه و وقت گیر هستند که استفاده گسترده از آن ها را محدود می کند. ناهماهنگی بین برنامه های آموزشی زبان و نیازهای خاص عملیات نظامی همچنان یک مانع مهم برای اثربخشی آموزش زبان انگلیسی در ارتش است.

در نهایت، عوامل فرهنگی نیز یکی دیگر از چالش های مهم در آموزش زبان در ارتش به شمار می روند. ارتباط مؤثر در عملیات چندملیتی نظامی تنها به مهارت زبانی محدود نمی شود؛ بلکه نیازمند درکی عمیق از ظرافت های فرهنگی ای است که نحوه استفاده از زبان را در زمینه های مختلف نظامی شکل می دهند. نیروهای نظامی غالباً آموزش می بینند تا به زبان انگلیسی صحبت کنند، اما برای مواجهه با تفاوت های فرهنگی که شیوه های ارتباطی در ائتلاف های بین المللی را تحت تأثیر قرار می دهند، آمادگی لازم را ندارند. به گفته گس و وارونیس (۲۰۱۸)، سوء تفاهم های ناشی از ناآگاهی فرهنگی می تواند به ناکارآمدی عملیاتی،

تنش میان متحدان و حتی شکست مأموریت منجر شود. اگرچه بسیاری از برنامه‌های آموزش زبان در ارتش آغاز به گنجاندن آموزش توانش فرهنگی کرده‌اند، اما تأکید بر آگاهی فرهنگی هنوز نسبت به مهارت زبانی بسیار محدود است. این چالش با توجه به ماهیت پرشتاب و متنوع عملیات نظامی مدرن که در آن نیروهای نظامی به‌طور مکرر به مناطق با پیش‌زمینه‌های فرهنگی کاملاً متفاوت اعزام می‌شوند، پیچیده‌تر می‌شود. ادغام مؤثر آموزش زبانی و فرهنگی در آموزش‌های نظامی، همچنان حوزه‌ای است که نیازمند توجه و نوآوری جدی است.

آموزش زبان انگلیسی نظامی در کشورهای مختلف تفاوت‌های چشم‌گیری دارد، که این تفاوت‌ها تحت تأثیر عواملی چون میزان منابع در دسترس، اولویت‌های راهبردی، و آمادگی نهادی/سازمانی قرار دارند. در حالی که قدرت‌های بزرگ نظامی مانند ایالات متحده و بریتانیا برنامه‌های آموزش زبان جامع و استاندارد را بنا نهاده‌اند — که عمده‌تاً برای مشارکت در ائتلاف‌های چندملیتی طراحی شده‌اند — بسیاری از کشورها، به‌ویژه کشورهای کوچک‌تر یا غیرعضو ناتو، با چالش‌های جدی در پیاده‌سازی چنین سیستم‌هایی مواجه‌اند. قدرت‌های بزرگ معمولاً زیرساخت‌های لازم برای پشتیبانی از آموزش زبان سطح بالا و مبتنی بر فناوری را دارند؛ آموزشی که نه تنها بر مهارت زبانی تمرکز دارد، بلکه شامل واژگان تخصصی نظامی و ارتباط میان فرهنگی نیز می‌شود. در مقابل، در کشورهایی با منابع محدود، نبود چارچوب‌های استاندارد برای آموزش زبان منجر به کیفیت متناقض و دسترسی نابرابر به فرصت‌های آموزشی، به‌ویژه برای نیروهای رده پایین‌تر، می‌شود. علاوه بر این، هرچند سازمان‌های چندملیتی مانند ناتو تلاش کرده‌اند تا از طریق توافق‌نامه‌هایی همچون STANAG ۶۰۰۱ الزامات زبانی را استانداردسازی کنند، این استانداردها اغلب نمی‌توانند تفاوت‌های زبانی موجود در میان

کشورهای عضو را به درستی در نظر بگیرند. در نتیجه، همچنان تفاوت‌هایی در سطوح مهارت زبانی میان شاخه‌های مختلف نیروهای نظامی وجود دارد و کشورهایی که زبان مادری آن‌ها انگلیسی نیست، به‌ویژه در مهارت‌های شنیداری و گفتاری، در دستیابی به این معیارها با دشواری مواجه‌اند. همچنین، تأکید بر مهارت‌های زبانی عملیاتی نیز در کشورهای مختلف یکسان نیست. برخی کشورها عمدتاً بر زبان تخصصی تاکتیکی و اصطلاحات مرتبط با عملیات نظامی تمرکز دارند، در حالی که برخی دیگر همچنان بر آموزش زبان عمومی اولویت می‌دهند؛ که این نوع آموزش ممکن است برای برقراری ارتباط حیاتی در مأموریت‌ها کافی نباشد. در نهایت، شکاف میان کشورهای دارای منابع بالا و کشورهای دارای منابع محدود، از لحاظ کیفیت و جامعیت آموزش زبان انگلیسی نظامی، همچنان چالشی مهم به شمار می‌رود و می‌تواند کارآمدی همکاری‌های چندملیتی را تضعیف کند.

پژوهش‌ها و اقدامات آینده در حوزه آموزش زبان انگلیسی نظامی باید بر رفع نابرابری‌های موجود در آموزش زبان، به‌ویژه با توجه به نیازهای کشورهای غیرانگلیسی‌زبان و نیروهای رده پایین در میان نیروهای نظامی تمرکز کنند. با توجه به وابستگی فزاینده به عملیات چندملیتی، ضروری است که برنامه‌های زبانی فراگیرتر و سازگارپذیرتری طراحی شوند که پاسخگوی محیط‌های متنوع نظامی باشند. به‌عنوان مثال، باید توجه بیشتری به طراحی برنامه‌های درسی متناسب با نیازها شود؛ برنامه‌هایی که هم مهارت زبانی و هم توانایی برقراری ارتباط عملیاتی را پوشش دهند و به‌طور خاص شکاف بین دانش نظری زبان و کاربرد عملی آن در میدان نبرد یا مأموریت‌های حفظ صلح را پر کنند.

همچنین، هرچند ابزارهای دیجیتالی و سکولهای آموزش آنلاین اهمیت فزاینده ای یافته‌اند، اما باید مقیاس‌پذیری و دسترسی‌پذیری این روش‌ها در محیط‌هایی با منابع کم به‌طور دقیق بررسی شود. تحقیقات باید بر ارزیابی اثربخشی رویکردهای آموزش ترکیبی متمرکز باشند تا اطمینان حاصل شود که نیروهای رده پایین در مناطق دورافتاده یا کم‌برخوردار همچنان به آموزش با کیفیت دسترسی داشته باشند. افزون بر این، نیاز است که در مورد ادغام آموزش توانش فرهنگی در برنامه‌های آموزش زبان نیز بررسی عمیق‌تری انجام شود، چرا که مهارت زبانی به‌تنهایی بدون درک تفاوت‌های فرهنگی برای ارتباط مؤثر در بافت نظامی کافی نیست. یکی از حوزه‌های مهم برای پژوهش‌های آتی، توسعه مطالعات طولی است که رابطه‌ی مستقیم بین مهارت زبانی و موفقیت عملیاتی در زمینه‌های نظامی چندملیتی را ارزیابی کند. چنین پژوهش‌هایی می‌توانند درک عمیق شگرفی درباره‌ی تأثیر واقعی آموزش زبان بر کارایی مأموریت‌ها فراهم کنند و شواهدی مستند برای حمایت از سرمایه‌گذاری در برنامه‌های آموزش زبان ارائه دهند. در مجموع، پرداختن به این مسائل نیازمند رویکردی چندوجهی، مبتنی بر شواهد، و هم‌زمان حساس به بافت و نگاه جهانی است؛ رویکردی که تضمین کند کارکنان نظامی، فارغ از کشور مبدأ، آمادگی لازم برای مشارکت در عملیات بین‌المللی پیچیده و حساس را داشته باشند.

Bergström, L., & Pöyhönen, S. (2020). Military language training: Challenges and opportunities in the context of NATO operations. *Language Policy*, 19(3), 247–263. <https://doi.org/10.1007/s10993-020-09575-4>

Gass, S. M., & Varonis, E. M. (2018). Intercultural communication in military contexts: A study of NATO forces in Afghanistan. *Journal of Intercultural Pragmatics*, 15(1), 35–57. <https://doi.org/10.1515/jip-2018-0012>

Hou, Y. (2019). Language needs in military education: Bridging the gap between language learning and operational realities. *Military Linguistics Review*, 34(2), 119–134. <https://doi.org/10.1057/s11059-019-00048-5>

Hsu, H. T., & Chao, W. N. (2024). Acceptance of mobile-assisted engineering vocabulary learning by military students. *Education and Information Technologies*, 29(2), 2413–2435. <https://doi.org/10.1007/s10097-023-00909-8>

Miller, Z. F., & Crowther, D. (2020). Foreign language learning motivation in a US military academy: A comparative case study on the effects from the learning environment. *Applied Language Learning*, 30, 41–59.

Siegel, A., Vance, M., & Nilsson, D. (2024). Military English language education: A scoping review of 30 years of research.

